

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 32

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

AĞUSTOS 2008

NEAR HEAVEN
DIGITAL ART BY SIMON SCHULZ

NEAR HEAVEN is a digital artwork by Simon Schulz. It is a futuristic scene with a large, glowing planet in the background and a crescent moon. The foreground is filled with dark, swirling clouds. Several tall, slender towers and spherical structures are visible, some with glowing lights. Small, futuristic spacecraft are flying in the sky.

NEAR HEAVEN is a digital artwork by Simon Schulz. It is a futuristic scene with a large, glowing planet in the background and a crescent moon. The foreground is filled with dark, swirling clouds. Several tall, slender towers and spherical structures are visible, some with glowing lights. Small, futuristic spacecraft are flying in the sky.

NEAR HEAVEN is a digital artwork by Simon Schulz. It is a futuristic scene with a large, glowing planet in the background and a crescent moon. The foreground is filled with dark, swirling clouds. Several tall, slender towers and spherical structures are visible, some with glowing lights. Small, futuristic spacecraft are flying in the sky.

PROMET #5

Serdar Yıldız

PROMET - 5

Slate o kadar şaşırmıştı ki hemen tepki veremedi. “Hahahaha!” gerçekten neşelenmişti. Vural’ın o kadının filmlerini her açıta diğerlerinden farklı baktığını fark etmişti. Üstelik çok daha yeni filmler varken, Rufus inatla o siyah-beyaz kadını izlemeyi seviyordu.

“Dönünce Casablanca’yı izleyeceğim.” Vural’ın sesinde çocuksu kararlılığın izlerini görmek mümkündü. Deneyimsiz ama kesin.

“Hangi senede olduğumuzu biliyor musun?” Slate bunu öylesine söylemişti.

Vural’sa hemen savunmaya geçti, çocuk gibi heyecanlanmıştı “Evet! Ama Mozart öleli yüzyıllar olmasına rağmen Hal hala onu dinliyor. Benimkinin nesi garip?”

Slate gülümsemesini koruyarak “Sadece şaka yapıyordum,” dedi.

Vural ciddiye. Biraz sonra uzaya çıkacak olan bir adam değilse, sevdiği filmi izlemek için ödevini kaytarmaya meraklı bir çocuk gibiydi. “Sen de izlemek ister misin?”

“İyi bir uykudan sonra neden olmasın?” diye yanıtladı arkadaşı.

İri adam “Ben uyumadan önce izlemeliyim,” dedi ve Slate’in elindeki başlığına baktı. Şimdi, bir an önce şu işin bitmesini istiyordu. Hayattan bir şey beklemeye başladığı anda zaman yavaşlıyordu zaten.

“Neden?” diye sordu Slate. Elindeki başlıkla öylece kalmıştı Vural’ın yanında.

“Onu düşümde görmek istiyorum,” dedi Vural. Tekrar kocaman bir gülümseme saldı. Çocukların annelerine ilk kez bir kızdan bahsettikleri sıradaki sırtıydı bu.

Yine de Slate huzursuz oldu ve Vural bunu farketti.

“Şu başlığı takacak mısın?” diye sordu Slate. Elindeki başlığı hafifçe kaldırmıştı.

“Ah, kusura bakma.”

“Ben değil de diğerleri bakıyordur,” diye cevap verdi Slate, inanılmaz olmasına rağmen yine güldü.

Sly, başlığı yerleştirirken çok dikkatliydi. Sonra arkadaşları iki tokayı kapadı. Vural’da öndeki iki bağlantıyı yaptı ve başlığın içi aydınlandı. Altın verilen ışık yüzünden, suratı korkunç görünüyordu, sanki ışıktan yapılmış bir çarşafın altından bakan gölgeli, değişik ve insansı bir yaratıktı.

“Bööö!”

Slate gülümsedi, Vural bazen gerçekten çocuk oluyordu

ve adamın buna hiçbir itirazı yoktu.

“Bu sefer farklı olacak biliyorsun değil mi?” Slate’in kastettiği dışardaki manyetik kaos yüzünden alıcıların çalışmayacağıydı. Haberleşme olmayacaktı.

“Biliyorum ve bu beni biraz sevindiriyor,” İki elinin arasına aldığı başlığı hafifçe sağa-sola döndürmeye zorluyordu. İyice oturduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Slate’in gülümsemesi çabuk soldu. “Sevindiriyor mu?”

Vural ciddiye, az önceki çocuktan eser yoktu. “Sessiz olacak.”

Slate Vural’a uzun bir bakış attı. O an konuşmasalar bile ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Düş Kabuğu sahilindeki sessizlik, dalgalara bırakılmış olmanın verdiği hafiflik ve uzakdaki yıldızlara duyulan melankolik sevgi...

Vural’ı kolundan destekleyerek yürüyüş platformuna çıkmasına yardımcı oldu. Burada kendini bağlaması gereken yürüyüş ünitesi vardı. İçinde hayat ve itici sistemleri olan, ağır bir parçaydı. Ancak Promet’e bağlı olmadan çıkmanın tek yolu buydu.

“Yürüyüş” adıyla kendi içinde tuhaf bir ironi taşıyordu. Bu ünite yüzünden insan yarı oturur durumda ilerliyordu. Sadece kolları tam anlamıyla serbestti. Bacaklarını da biraz oynatabiliyordu; ama sadece biraz.

Örümcek ağını andıran tokalar ve kemerleri bağladılar. Vural mümkün mertebe yardım etti, yani hareketsiz durdu. Gerekli bağlantıların doğru yapıldığını belli eden ışığı bekle-diler ve Vural’ın sırtındaki dev ünitenin ana iticileri gürültüyle gaz verdi.

“Özür dilerim!” İri adam gerçekten eğleniyordu, çocuk yine sahnede idi.

Slate, hafif endişeli bir bakışla “Bağlantılar tamam” dedi. Bu sırada Vural’ın başlığındaki alıcılarda Rufus’un sesi duyuldu “*Her şey yeşil görünüyor burada.*”

Vural, minnetle bakıyordu “Teşekkürler Slate.”

Slate’se bunlardan hiç hoşlanmayan bir adamdı. “Sadece git ve taşlarını toplayıp gel.”

“Denerim,” üzerindeki tokaları hafifçe zorluyordu.

“Vural?”

Vural’ın başlığının altından gelen boğuk sesi duyuldu, “Tamamız Rufus.”

Slate, Vural’ın omzuna hafifçe vurup kendini çıkış kabinden dışarı attı.

Vural arkasına bakamıyordu, ama ağır kapağın

kapandığını duydu. Derin bir tını, uzun süre kaybolmayacakmışcasına metal olan her şeyin içine sindi.

“Alıcılarını kapatsan iyi olur. Yoksa orada kulağın tırmanacak.”

Vural, sırtındaki üniteden, dirseğini dayayabileceği şekilde uzanan konsolun üzerindeki kolunu hafifçe geriye çekti ve onun üzerindeki iri tuşlara basarak alıcıları kapatacağı menüye girdi.

“Bu arada , kültür matkabın çalışıyor değil mi?”

Diğer kolunda, bileğine yerleşmiş bir silah gibi duran aleti yine konsoldan faydalanarak çalıştırdı. Ortaya, insanın dişlerini kamaştıran ve bunu duyan herkesin aklına Promet’in doktoru Phy’i getiren tiz ses yayıldı.

“Evet, senin cisimciğini delmek için sabırsızlanıyor.”

“Ona karşı nazik ol...Orada iyi şanslar, platformu çalıştırıyorum. Yukarıda ki kapak açıldı bile, alıcını kapatsan iyi olacak.”

Dediğini yaptı ve Platform yükselmeye başladı. Kendini, torpido gözüne sürülen bir torpil gibi hissediyordu.

* * *

Slate geldiğinde Garwyn ve Halias, Rufus’un yönettiği panelin etrafında dikiliyorlardı.

O gelince Garwyn dışında dönüp bakan olmadı.

“Nasıl gidiyor?” diye endişeyle sordu Slate.

Rufus cevap verdi *“Üst kabine çıkıyor.”*

Kameralar, şişmiş bir kukladan farksız görünen Vural’ı gösteriyordu. Adam, koltuk altlarına balonlar bağlanmış gibi görünüyordu, kollarını ileri uzatmıştı.

Halias bir koluyla dirseğini desteklemiş, çenesindeki elinin başparmağı ile yüzüne hafif vuruşlar yapıyordu. Gergin olduğu belliydi.

“Bu hoşuma gitmiyor,” diye yineledi Slate. Hal’a bakmasa bile onu ters bir bakış attığını hissetmişti, birinin üzerine gözleriyle iğneler fırlatmaya çalıştığını hissetmek gibiydi bu.

Garwyn anlayışlıydı *“Merak etme, Vural başının çaresine bakabilir.”*

Slate, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Herkes nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

“Şu ekrana cisimciğimi veriyorum,” Rufus her zamanki gibiydi. Sıradan bir konsol operatörüydü artık ve olağanüstü bir şeyler de yoktu. Kimsenin hayatı tehlikede değildi.

Paneldeki ekranlardan birinde, tuhaf kıvrımları, sivri uçları ve garip şekliyle insanda yabancılik hissi uyandıran cisim geldi. Hepsinin aklından farklı düşünceler geçti o

sırada. Cisim bugüne dek gördükleri en tuhaf geometriye sahipti, ancak yine de doğal olduğu izlenimini etrafına yayıyordu.

Hal, “Mozart’ın Requiem’inden fırlamış gibi” diye düşünmüştü ilk zamanlar. Hala öyle düşünüyordu. Rufus’a daha bir duygusal yaklaşıyordu, onun için tek başına duran bir oyuncağın görüntüsü kadar hüznüydü bu. Slate içinse bu şey belaydı.

Garwyn sadece Vural’a bakıyordu.

Rufus, donuk bir sesle *“Kabine geldi, iyi şans dilemek ve bildiğiniz duaları okumak için bekliyorsanız bence şimdi başlayın.”*

Hepsi de düşüncelere daldıkları sırada köprüye birinin girdiğini fark edip şaşırarak döndüler. Gelen Phy’dı.

Bir doktor olduğuna inanmak zordu. Solgun yüzüyle bir ara Sosyal Oda’da favori olan Red Kit’deki tabut satıcısına benziyordu. Gözleri hep yorgun ve süzgülü bakardı; ancak bugün için durum farklıydı. Merakla parlıyorlardı.

“Kapağın açıldığını duydum. Yürüyüş mü var?” Yan hangarlardan biri Sağlık departmanından görünebiliyordu. Anlaşılan Phy fazla mesai yapmıştı.

Bu, bugün için bir ayrıcalık sayılmazdı.

* * *

Platform’un gürültüsü, hafif bir sarsıntıyla kesildi. Ünite kısıkaçlarla bağlı olmasa, yerçekiminin yokluğu yüzünden Vural ile birlikte yukarı fırlayabilirdi.

Kapak açıldı ve içeri yüklü oldukları belli olan, parlak partiküller girmişti. Bunların geldiği boşlukta tuhaf bir sis vardı. Uzaktaki şimşeklerin parıltısı bu tuhaf sisi, yeşil ve mavinin insanın görebileceği en tatlı karışımla aydınlatıyordu. Biraz daha büyük olan parçalar etrafta, kağıda dökülemeyen ama yine de hissedilebilen bir harmoni içinde uçuyordu.

Kısıkaçlar, metalik bir sesle açıldı.

Serbest kaldığını hissettiğinde, konsoldaki joystiğe hafifçe dokundu ve düşük bir ivmeyle hızlanmaya başladı. Bu anı çok kısa süredir beklemesine karşın, sanki taa başından beri bunu arzuluyordu. Üstelik bu sefer Rufus’un donuk sesini duymayacaktı.

Çocukluk heyecanlarına benzeyen ve mideyi titreten bir yük ile ilerliyordu. Siyahlık yoktu etrafında, Uzakta, herkesin rüyalara dalıp gitmesine sebep olan tatlı bir ışık yayan cücenin sebep olduğu haleler yüzünden kendini bir kutup ışığının ortasında hissediyordu.

Belki de gerçekten öyleydi. Etrafındaki renk şölenine uymayacak kadar mat ve gri olan partiküller yüzünden, her taraftan yağan, karanlık bir karın ortasında olduğunu düşünüyordu. Elini cam gibi olan bir suyun yüzeyine yapılan yumuşak dokunuşu andıracak şekilde hafifçe sağa sola hareket ettirdi, bir camı siler gibi ve o an, karşısındaki görüntüde dalgalar

oluşsaydı şaşırmayacaktı.

Yüzünde aptal bir gülümseme vardı, gerçekten insanı sarhoş eden bir sessizlik vardı burada, en azından sadece kendi seslerine sahipti evreni. Kesik kesik soluduğunu duyuyordu ve başlığı yüzünden boğazından aşağısını başka birine ait bir bedenmiş gibi algılamasına rağmen, kalbinin atışını hissediyordu.

Sadece aklı vardı o an. Bir şimşek parıltısı daha önündeki sisin içinde saklanan onca irili ufaklı cismi gözler önüne serdi. Cüce bu sessiz senfoni içindeki parıltısına devam etti, partiküller etrafından süzülür ve haleler üzerinden kaydı...

Sadece aklı vardı ve aklı Düş Kabuğu Sahiline hem yakın hem de uzak olan o noktadaydı. Gökyüzünün açık, zamanın gece, denizin çarşaf gibi olduğu o dalgaların arasındaydı.

Bacaklarını rahat, kollarını iki yanına serbest bıraktı. Başını da arkaya atarak başlığının çeperlerini hissetti; ama onun için artık o bir başlık değildi, sadece biraz sert olan bir dalgaydı.

Gözlerini bir süre kıstı, Promet'in yapay geometrisinden sadece birkaç metre uzaklaşmıştı. Başının hafifçe dönmesine izin verdi ve sessizliğin içindeki tek mantıklı duygunun tadını çıkardı.

Özlemişti.

Bir saniye bile sürmedi gözlerini kapalı tutması, ama açtığında Tanrı'nın dalgaların arasında saklanan müziğini duydu.

Maewyn arkasında onlarca patlamayı saklıyordu, devasa ve sessiz bir kaostu gizlenen. Yıldızlar ölüyor ve yeni yıldızlar doğuyordu. Galaksiler sakin gibi görünmeyi başararak deli gibi dönüyor ve yine de sessizliğin içinde kendilerine ait bir yer bulabiliyorlardı. Bulutsular yüklerini ve tuhaf şekillerini kozmik bir şaka yaparcasına değiştiriyordu, her birinin bir ruhu vardı. Tıpkı Maewyn gibi...

Maewyn'in uzak ve soğuk parıltıları sıcaklaştıran dokusunu hissetti. Etrafındaki manyetik kaosun aslında sessizliğin içindeki basit bir nota olduğunu fark etti. Bu müthişti, onlar denizin üstündeki gürültülü dünyada yaşarken, o dalgasal çarşafın altındaki sessizliğin farkına varmadan ölüp gidiyorlardı. Oradaki sakinliği, huzuru ve hafif baş dönmesini tatmadan gidenler için acıdı.

Bir partikül olduğunu düşündü. Sessizce savrulan ve halinden memnun olan...

Küçük partiküller, aralarına yeni katılan bu iri partikülü seve seve kabul etmiş gibiydi.

Dönmeye başlamıştı, yanındaki kedinin ses vermemesini diliyordu. Promet ise uyuz bir köpekti ve Rufus'un tipi kayık cismi huysuz bir kedi idi.

Cisme bakınca ondan hoşlanmadığını anladı. Sadece şekil olarak değil, orada kendine has çorba kıvamındaki sisinin

içindeki duruşundan da hoşlanmıyordu. Parçacıkların arasında o kadar yabancıydı ki, orada durması ona günah gibi geliyordu.

Promet'ten beş metre uzaklaşmamıştı.

Maalesef kedi sesini çıkardı ve Tanrı'nın hüzünlü müziği kesildi. Üzücü olansa, Tanrı'nın zaten hüzünlü müzikleri sevmesiydi.

* * *

Hal olanların kısa bir özeti Phy'a anlatmıştı; ama Promet'in doktorunun hoşuna gitmemişti bu.

"Neden kimseye haber vermediniz ki?" Phy, en çok buna kafayı takmıştı.

Hal'se her zamanki cevabı verdi "Yakında haberleri olacak, bu çok ani oldu."

Doktor'un taktığı diğer bir konu da buydu, "Ani olması hata ola...."

"Ne yapıyor bu?" Phy'in sözleri Rufus tarafından kesildi. Rufus ise kollarını iki yanına bırakmış ve sırt üstü dönmeye niyetlenmiş gibi görünen Vural'a bakıyordu. Elbise yüzünden hareketleri o kadar doğal dışıydı ki sanki bir kukla oyuncusunun görünmeyen iplerine bağlanmıştı.

Hal sinirle tısladı "En ufak bir fikrim bile yok."

Slate, arkadaşının ne yaptığını anladı. Biraz düş görüyordu ve yüzünde aydınlanmış bir rahibin neşeli sırtısının bulunduğu da emindi. Vural'ı bu yüzden kıskandı.

Birden bire içindeki kötü his kayboldu. Vural biraz eğlenenecekti, ardından işini görüp burada Hal tarafından azarlana-caktı. Akşama da Casablanca izlenecek ve Vural kendinden geçercesine Düş Kabuğu Sahili'nin dışarda olduğunu anlatacaktı.

Geçici bir rahatlamaydı bu.

Elektriksel dalgalanmayı hepsi hissetti. Tüyleri kabardı, saçlarından çatırtılar yükseldi ve orada kayıtsızca salınan Vural'ı hepsinin şaşkın ve yüklü bakışları altında Promet'ten boşalan bir şimşek vurdu.

Gemi titredi. İlk saniyelerde kimse yerinden kıpırdanmadı ancak hepsi kısa bir an için ekranı beyazlaştıran görüntüden hemen sonra Vural'ın kasılarak etrafa savrulan kollarını ve bacaklarını gördü.

Vural'ın başlığındaki kamera zaten başından beri çalışmıyordu.

Kendini şoktan atan ilk kişi Slate oldu, belki de bunu beklediğinden dolayı.

"Aman Tanrım!" Panik içinde çıkışa doğru sıçradı. "Slate! Nereye!" Halias'ın saçma bir soruydu, ancak amacı Slate'in ne yaptığını öğrenmek değil, yaptığını ona hatırlatmaktı.

“Yanına gidiyorum!” dedi ve ilerlemeye devam etti Slate.

Hal, hemen tepki veremedi. Bir an için durumu tarttı, kendini tehlikeye atan geminin kalan tek pilotuydu ve iyi olanıydı. Yaşlı bedeninden beklenmeyecek bir sıçrayışla Slate’in yanına geldi ve herkesin duyabileceği kısık bir sesle “Ne yaptığını sanıyorsun? Gemideki son pilot olarak seni riske atmam!”

Phy’da bu sırada kendini toparlamıştı. Bağırarak harekete geçti “Slate, onu getir ben de reviri hazırlayayım!”

“Onun yanına gidiyorum ve onu kurtacağım,” diye öfkeli bir cevap verdi Slate. Halias ile kısa süreli de olsa sınırlı bir bakışma yaşadılar.

Hal, Slate’i kolundan tuttuysa da daha genç olan adam güçlü bir hareketle kolunu kurtardı. “Sen ne dersen de, onun yanına ‘ben’ gidiyorum,” ve kapağı açmak üzere döndü.

Garwyn, Phy ile Hal’in arkasında belirdi “Elbiseni tek başına giyemezsin ben de geliyorum, acele et.”

Phy bu sırada gruba baktı “Tanrı aşkına! Burada konuşarak vakit kaybetmeyin!”

Halias, Phy ve Garwyn karşısında sesini çıkarmadı.

Slate kapağı açtı ve Garwyn ile çıktılar.

* * *

Kabine girdiklerinde Halias’ın sinirden titreyen sesi duyuldu.

“Üniteyle dışarı çıkamazsın, Kablolü kontrol elbiselerinden birini giy.” Bu elbisler üniteler kadar gelişmiş değildi. İki iticileri vardı ve kalın bir halatla Promet’e bağlıydılar. Bu kablo aracılığıyla iletişim ve benzeri şeyler yapılmakla kalmıyor, gemiden kopmak imkansız kılınıyordu. Genelde dış kabuğu kontrol ve tamir için kullanılan hafif ‘yürüyüş kıyafetleriydi’ bunlar.

Tulum gibi olan tek parça kıyafeti, Garwyn’in de yardımıyla giydi. Halat kemerden bağlanıyordu ve bir itfaiyeci hortumu kadar kalındı.

Elbisesini giydikten sonra başlığını takıyorlardı. Rufus’un sesi duyuldu bu sefer. “Dış kabukta potansiyel birikmiş. Lanet olsun! Hiçbirimiz bunu düşünemedik!” Rufus’un alnına vurduğunu da duydu.

Bu tür elektriksel akımlar her zaman olurdu. Çoğunlukla önemsizdiler, ama bu seferki önemli çıkmıştı ve onlar için hatanın dönüşü yoktu.

Rufus devam etti “Kabloyla yükü dengeleyeceğim. Bu biraz zaman alacak. Yukarı çıktığında bir süre bekleyecek-sin.”

İşte bu zordu.

Başlık takılır takılmaz, Garwyn, hafifçe omzuna vurdu ve hemen dışarı çıktı.

Slate Vural’ın az önce durduğu platformdaydı. Kemerindeki kabloyu kontrol etti.

Sadece git ve taşlarını toplayıp gel.

Denerim.

Hepsi daha birkaç dakika öncesiydi ama şimdiden insanın yüreğini acıtan, düş kılıfına girmişlerdi. *Ne olur dayan Vural, Ne olur dayan...*

Tanrı’ya daha yakın olmalıydılar, ancak yine de herkes gibi bu isteğinin duyulmuş olduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

İletişim kablo üzerinden sağlandığından, köprüyle bağlantısı kopmayacaktı.

“Hazır mısın?”

“Evet!”

Platform hareket etmeye başladı.

“Slate?”

Yukarı bakıyordu, cevap vermedi.

“Birazdan yükleyeceğim, hafif bir karıncalanma hissedebilirsin.”

“Anladım.” Yumruğunu sıkıp gevşetiyordu.

Üst kabine çıktığı sırada, sırtını titreten ve omurgasını rahatsız ederek gıcıklayan elektriği hissetti.

Acaba Vural’da buna benzer bir şey mi hissetmişti? Ya da herhangi bir şey hissetmiş miydi?

Bu düşünce canını yaktı.

Kapak açıldı. İri dostu şu anki görüş açısının kenarlarının dışındaydı. Platform hafifçe sarsılıp durduğundan sabırsız bir sesle “Tamam mı?” diye sordu.

Cevap hemen gelmedi, “Tamam.”

Bir süre kıpırdanarak bekledi “Bırak beni o zaman!”

Rufus, kısıkaçları açmayı unutmuştu. Tıng! Kısıkaçlar ve halatın makarasını tutan kilit gürültüyle açıldı.

Serbest kalır kalmaz iticileri tam güçle çalıştırıp ileri fırladı.

Vural, kararmış ünitesinin arkasında, Sly’n görüşünün dışındaydı. Onu saklayan kocaman bir kutuyu andıran yaşam destek ve hareket ünitesinin “BAC” yazan sağ taraftaki ana iticisinden akımın geçtiği belliydi. Orası kararmıştı. Slate, Vural’ın öldüğünü o an biliyordu, ama bunu anlayamamıştı.

(Devamı gelecek sayıda...)

JANA

Janapedia araştırma sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: “bilimsel gelişme tarihi”, “genom”, “TreOz”) Araştırma 0.01 saniye sürdü.

Cüce, gnom ve insan mühendislerinin ortak çalışmasıyla karanlık bir döneme ışık yakıldı ve önce gelişmiş mekaniğin temelleri ve hemen ardından da buhar gücü icat edildi.

Bu, 400 yıl önceydi.

Bu yeni bilgi pek çok yeni disiplinin gelişmesine yol açtı. Disiplinlerin çaprazlanmasıyla daha önce düşünülemeyecek şeyler ortaya çıkmaya başladı. Bu teknolojik gelişmelere ayak uyduramayan ırklar olan orkların çoğu, goblinlerin ise tamamı köleleştirildi. Özgür ork köyleri artık çok az. Özgür kalan orklar artık paralı askerlik yapıyordu.

Bu, 380 yıl önceydi.

Kimyanın ve ardından barut tozunun bulunmasıyla savaşlar çok farklılaştı. Savaş alanında barut tozunun yaptıklarını gören paladinler ateşli silah veya bomba kullanacaklarına, bu tip silahların kullanıldığı herhangi bir savaşa taraf olarak girmeyeceklerine yemin ettiler.

Bu, 350 yıl önceydi.

Özellikle büyücüler ve rahiplerin destek ve araştırmalarıyla tanrıların evreni ve canlıları yaratırken kullandığı şifreler çözüldü.

Bu, 70 yıl önceydi.

GDO'ların ikinci nesildeki etkilerinin berbat olduğu ortaya çıktı. Çapraz eşeyin de etkilerinin incelenmesiyle genom, atom ve moleküllerde oynanmasının felakete sebep olacağı acı deneyler sonucunda anlaşıldı ve Amah protokollüyle bu tür araştırma, geliştirme ve deneyler yapılması yasaklandı. Dünya üzerindeki tüm devletler bu protokole imza attı.

Bu, 45 yıl önceydi.

Bu bilgi onaylanmadı.

(Sebe: Bu bilgi, TreOz anabilgisayarını kırıp, bilgi hırsızlığı yaptığını iddia eden truth-seeker adlı bir ağkoşucusu tarafından önerilmiştir. Herhangi bir kaynak bu bilgiyi onaylamadı.)

Üç büyük ülkenin ordularının güdümündeki TreOz adlı şirketin gizlice yaptığı elf ve buçukluk ırkları arasındaki çapraz eşeyleme deneyi yeni bir ırkın doğuşuyla sonuçlandı: Elfing.

Bu, 30 yıl önceydi.

En büyük ve nüfuzlu şirketlerden biri olan Leta, TreOz'a kafa tuttu. Bunun ardından Leta'nın Merkez Karargahı ve çeşitli üsleri basıldı. Daha önceki pek çok olayı hatırlatır şekilde güvenlik görevlilerinin çoğu öldürülmüştü ve hayatta kalanlar da hiçbir şey görmemişlerdi.

Bu, dün geceydi.

+++

Bölüm 1: Elfing

Ortalama bir elften çok az kısa boylu ve bir elfin narin hatlarını andıran hatlara sahip olan Johevre durup arkasındaki ork muhafıza baktı. Muhafız, sinir sistemine yerleştirilmiş sibernetik implantlarla güçlendirilmiş reflekslerini kontrol altına almak için bir sakinleştirici yutuyordu. Johevre ve onun ırkının korunmaya ihtiyacı yoktu. Ama ufak tefek

olması dolayısıyla bazıları bunu anlamayabilirdi. Ayrıca Johevre biliyordu ki, ork muhafız hem etrafın gözünü korutmak, hem de etraftaki “masum”ları ondan korumak için oradaydı.

Etrafını gökdelenlerin çevrelediği sokaktan aşağı birkaç metre daha yürümüştü ki Johevre'nin telefonu çaldı. En-de-co cihazının takılı olduğu telefonu açmasını ve kodu çözmesini idareciye emretti. Kodun çözülmesi için birkaç saniye bekledi ve cevapladı:

“Alo?”

“Merhaba, A102. Neredesin?”

Şirkette bağlı bulunduğu birimin görevlilerinden biriydi. Johevre bunun öylesine sorulmuş bir soru olduğunu biliyordu. Deri altına yerleştirilmiş GPS implantı kalp atışı, nabız, tansiyon vb. pek çok bilgiyle birlikte yerini de, şirketin ana bilgisayarına saniyede bir gönderiyordu.

“Sokaktayım” diye tersledi Johevre. “Size ne ki, bugün benim izin günüm.”

“Tüm izinler iptal edildi, A102. Hemen üsse dönmen gerekiyor.”

“Anlaşıldı. Hemen dönüyorum.”

“Yürüme, A102. Seni alması için bir araç çıkardık, onunla dön.”

“Anlaşıldı, efendim” diye cevapladı sinirle sıkılmış dişlerinin arasından. Sonra idareciye telefonu kapamasını emretti.

Şirketin Merkez Karargahının olduğu yöne doğru yürümeye başlayan Johevre arkasını dönmeden “Geri dönüyoruz, Chaf. Bugün eğlence yok” dedi. Orktan sadece kısa bir homurdanma geldi, onay ya da değil, anladığını gösteren bir ibare.

Johevre biliyordu ki, araç en fazla birkaç saniye içinde yanında olacaktı. Aracın geldiğini ona söylemelerinin sebebi, araç geldiğinde içindeki herkesi öldürüp, patlatması içindi. Derin bir iç çekip yürümeye devam etti. Arkasında güçlendirilmiş ağırırzır içindeki muhafızının ayak seslerini duyuyordu.

Caddenin başına varmadan grav-van'ı gördü. Araç standart bir grav-van gibi görünüyordu. Görülmeyen ise zırhı ve kalkanydı. Siyah aracın üzerinde TreOz logosu vardı. Grav-van çok kısa bir süre sonra yanındaydı. Şoför aracı iniş/biniş konumuna getirirken araç yerden yüksekliğini 1.5 metreden 20 santimetreye kadar düşürdü. Ardından otomatik kapı açıldı ve Johevre ile muhafız araca bindiler. Grav-van tekrar sürüş konumuna yükseldi ve kısa sürede saatte 4700 kilometre hıza çıktı, oldukça alışıldık şekilde. Tam yedi dakika sonra grav-van TreOz'un MK Grav-aracı garajına giriyordu. İnsanlardan asla iyi şoför olmamıştı, onun ırkından biri olsa bu yolu sadece 4 dakikada gelirlerdi. Bazen Johevre bu araçları orkların bile insanlardan iyi kullanabileceğini düşünürdü.

Araç iniş/biniş konumuna gelip kapı açılınca Johevre zaman kaybetmeden araçtan indi. İzninin iptal edilmesinden nefret ederdi ama askeri eğitimi yüzünden bunu umursamıyordu. Muhafızını beklemeden asansöre gitti. Düşmeye basısından iki saniye sonra kayan kapılar yana açılıp Johevre'nin binmesine izin verdiler.

“Lütfen gözünüzü retina tarayıcısına yaklaştırın.”

Ses asansörün kapıları kapanırken duyulmuştu. Johevre söyleneni yaptı ve ikinci talimatı beklemeden yedi haneli şifresini girdi. Bu sayede “Lütfen yedi haneli şifrenizi giriniz” talimatı yerine “Kaçınca kata çıkmak istiyorsunuz?” sorusunu duydu.

“Otuz yedinci kata, asansör.”

“Anlaşıldı. Otuz yedinci kat, toplantı odaları.”

Asansör öyle bir hızla kalktı ki, Johevre kendini tansiyonu düşmüş gibi hissetti. Bu hisse hiç alışamayacaktı büyük ihtimalle. Bu sırada asansörün katsayacı hızla çalışıyordu. Altı saniye sonra sayaçta “32” yazdığı anda kapılar hemen açıldı. Bir insan bu hıza alışkın olmayabilirdi belki ama elflingler oldukça rahat uyum sağlıyordu. Irkından gelen ve eğitim ile güçlendirilmiş refleksleri daha kapı tam açılmadan Johevre’yi dışarı taşımıştı.

İki yöne doğru da uzanan koridor tamamen maviydi ve LED lambalarla aydınlatılıyordu. Elfing tereddüt etmeden sola doğru yürümeye başladı.

+++

Janapedia araştırma sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: “en/de-co”) Araştırma 0.0001 saniye sürdü.

En/de-co cihazı: Encoder-decoder, “dencoder” olarak da bilinir. Bir iletişim aygıtına bağlanır, şifreleyerek bu aygıtla yapılan iletişimin güvenliğini sağlamak için kullanılır. Aynı tip bir en/de-co’ya sahip olmayanlar bu yayını çözümleyemez. İlk versiyonları 256Kb ile kodlarken yeni dizaynlar 2048Gb’ye kadar çıkmıştır.

Janapedia araştırma sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: “Janapedia”) Araştırma 0.0002 saniye sürdü.

32. yüzyılda 150 büyük üniversitenin Jana anlaşmasıyla, bilimsel amaçlarla veri tabanlarını düzenleyip birleştirmeleriyle ortaya çıktı. Sonrasında tüm üniversiteler de Jana anlaşmasına imza attılar. 3362 yılında imzalanan Yssef üniversitelerarası protokol ile yeni kurulan tüm üniversitelerin, üniversite ismini alması için Jana anlaşmasına katılması kuralı kondu.

Janapedia araştırma sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: “idareci”) Araştırma 0.0002 saniye sürdü.

32. yüzyılda ortaya çıkan elektronik aletlerin elli yıl içinde fazlasıyla artması sonucu ortaya çıktı. İlk çıkan idareciler kendine bağlı olan elektronik aletlerin bir tek kumanda cihazıyla çalışmasını sağlayan bir yelekti. Dijital müzik çalar, mobil iletişim cihazları, ufak veritabanı yöneticilerini bir tek klavyeden yönetebiliyordunuz. Yavaş yavaş üreticiler ortak bir idareci protokolü belirleyip tüm cihazların bir idareciye bağlanabilmesini sağladılar. Teknolojinin biraz daha gelişmesiyle göze gerekli bilgileri doğrudan aktaran gözlük-monitörler ve sesle kontrol edilebilir idareciler ortaya çıktı. Nano-bilgisayar, SA-girişi, sibernetik göz gibi implantların gelişmesiyle idareci kişinin bedenine doğrudan bağlanabilen

bir aygıt oldu.

Janapedia araştırma sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: “güçlendirilmiş ağır zırh”) Araştırma 0.0001 saniye sürdü.

Şarjlı tip silahlar ve ardından icat edilen lazer silahlarının yüksek tahrip gücüne karşı koymak için geliştirilmiş zırhların genel adı. Zırhın dışına yayılan reflektör kalkan, gelen lazerin büyük bir kısmının emilmesine sebep olur. Şarjlı tip silahlarda ise, silahın oluşturduğu elektromanyetik alan, reflektör tarafından yok edilir, böylece kurşun, normalden sadece biraz fazla ivmeyle zırha girer. Şu anda Tank-Vücutlardan sonraki en iyi zırhtır.

+++

“İzinlerin iptal edilme sebebi ne?” diye sordu Pelleosu, gruptaki tek dişi. “Daha dün bir işteydik. Biraz zamana ihtiyacımız var.”

“Biliyorum, A99. Bütün bunları biliyorum. Ama siz de biliyorsunuz, acil bir iş olmasa, izinleriniz iptal edilmezdi.”

Bunları söyleyen şefi. Bu takımın tartışmasız tek lideri. Diğer pek çok birliğin aksine, elfing birimindeki hiç kimse, kardeş gibi yetiştirildikleri için, ast-üst ilişkisini umursamazdı. Sadece görevdeyken rütbelere işlerdi. Ama şefin durumu biraz farklıydı. O, liderdi. Her zaman da öyle olmuştu.

“Peki bu sefer sorun ne? Başka bir birlik yok muydu da, biz ilgileniyoruz?” Wirref.

A90, şüphesiz ki tüm takımın en asabisiydi. En çok yumruğu o atar, en çok küfrü o eder, en çok mermiyi o ateşlerdi. Diğer tüm elflingler, ortalama elf ebadından biraz ufakken, Wirref aşağı yukarı bir insan kadardı. Daha uzun, daha kaslı. Pek çoğu asabi olmasını buna bağlardı.

“Durum, sizin gibi, eğitimlilerin dikkatine ihtiyaç duyan, hassas bir durum” diye cevapladı şef sabır ve anlayışla. Bu adamın kızdığını kimse görmemişti.

“Pekala, şef” dedi Ophore tatmin olmuş şekilde, “Bize işten bahset ki, gidip yapabilelim.”

Ophore, A104, görev lideriydi. Görevdeyken takımın yapması gerekenleri o söyler, kararları o verirdi. Sorumluluk hep ona ait olurdu. Bir önceki görev lideri Mokemmy’nin aksine, onun yönetiminde kimse ölmemişti. Zaten birinin ölmesine izin verse, büyük ihtimalle şu anda burada olmazdı.

“Ben de oraya gelmeye çalışıyordum. Şirket, Shobuso’ya karşı açık bir savaş planlıyor. Ama bundan önce, ufak tahrik saldırıları düzenlenecek. Bu yüzden siz yapacaksınız. Şüphesiz ki orklardan daha zekisiniz. Şimdi, hazırlanın. Bu gece operasyon var.”

“Daha detaylı bilgi vererseniz, ona göre silah, zırh ve mühimmat seçimi yapılabilir, şef.”

“Elbette, A90. Bu geceki operasyonun amacı, Shobuso şubelerinden birine sızmak, ana terminale kadar gidip, bilgileri çalmak ve ardından, oradaki mühimmatı bir EMA bombası ile yok etmek üzerine kurulu. Shobuso güvenlik görevlilerinin neyle donanmış olduğunu bilemeyiz. Ama çok ağır olmayacağını umabiliriz. Hız bizim için anahtar, her

zamanki gibi.”

“Anlaşıldı. Hafif zırh ve orta-dereceli silahlanma olacak. Arkadaşlar,” diyen Wirref, oturduğu yerden kalkıp şefin yanına gitti, “Beni dinlerseniz bir-iki fikrim var. Herkes RM-2000/anti-termal zırh giysin ve tercihen ağır olmayan OL3000 ile silahlansın. Ayrıca, normal reflektör zırh giyilmesi olasılığına karşı, OG1000 gibi bir silah da bulundursun. Birkaç bomba almak mantıklı olabilir. Ayrıca herkes bir de ağır EMA bombası alsın. Kimin hedefe ulaşacağı belli olmaz. Sizce de uygun mu, şef? Ophore?”

Ophore, “Gayet iyi, Wirref” derken, şef de başıyla onayladı.

“Öyleyse hadi gidip hazırlanalım.” diyen Wirref kapıya yürümeye başlamıştı bile. Pelleosu ve Ophore da onu izledi. Johevre ve Biangus bütün toplantı boyunca somurtarak oturmuşlardı.

Şef Biangus ve Johevre’ye bakarak, “Üzgünüm, çocuklar. Anlaşılan programınız vardı ama yapabileceğim bir şey yok. Hadi siz de gidip hazırlanın. Gece biraz hareketli geçecek” dedi. Sonra da toplantı salonunu terk etti. Johevre ve Biangus bir süre daha kaldıktan sonra çıktılar.

+++

Janapedia Araştırma Sonuçları:
(Anahtar Kelimeler: OG serisi) Araştırma 0.0002 saniye sürdü.

OG1000, OG2000, OG3000, OG4000, OG5000 silahlarını içeren seriye verilen isim. “Otomatik Gauss” un kısaltması olan OG, enerji silahlarının ön aşamasıdır. OG silahları basitçe şu şekilde çalışır: Silahtaki manyetik aparatlar tetiğin çekilmesiyle birlikte, mermi atılmadan hemen önce namlunun baktığı yönde, yani kurşunun yolunu içine alacak şekilde elektromanyetik bir alan oluştururlar. Hemen bu işlemin ardından atılan mermi, elektromanyetik alan içinde inanılmaz bir hızla gider ve önüne çıkan hemen her cins şeyi delebilir. Başlangıçta çalışmaları yavaş da olsa, sonra giderek hızlandırılmıştır. OG cinsi silahlar, ateşlendiklerinde, başka hiçbir silahla karıştırılmayacak bir mavi spiral ortaya çıkarır.

Janapedia Araştırma Sonuçları:
(Anahtar Kelimeler: OL serisi) Araştırma 0.0001 saniye sürdü.

OL1000, OL2000, OL3000, OL4000, OL5000, OL6000 silahlarını içeren seriye verilen isim. “Otomatik Lazer” in kısaltması. Yeni nesil enerji silahlarının lazer ayağını içeren standardın adı.

+++

Johevre’nin girdiği odanın kapıları ardından kapanarak odanın ışığı açıldı. LED lambalar her yeri ışıqla dolduracak şekilde yerleştirilmişlerdi. Daha önce binlerce kez girip çıktığı odasına baktı yine. Yedi metreye dört metrelik odanın sonunda bir özel banyo/tuvalet açılan kapı vardı. Odanın sağ yanında yatak ve dolabı duruyordu, diğer yönde ise tüm duvar boyunca ilerleyen bir mühimmat alanı vardı. Tam olarak onun beden ölçülerine göre yapılmış, üzerinde ismini (A102) taşıyan üç farklı zırh, her biri defalarca kullanılmış, Pelleosu tarafından efsunlanmış ve Wirref tarafından defa-

larca modifiye edilmiş TreOz yapımı silahlar.

Johevre yatağının yanındaki dolaba doğru gidip üzerindeki giysileri çıkararak bir üniforma giydi. Sonra mühimmat alanına giderek ortadaki zırhı kuşanmaya başladı. Zırh da aynı silahlar gibi Pelleosu tarafından efsunlanmıştı. Zırhı üzerine geçirdikten sonra, üzerindeki iletişim cihazının kablusunu, dirseğindeki SA-girişine taktı. Bu sayede, görevde sadece düşünerek fikirlerini paylaşıyorlardı. Pahalı siber donanımına sahip olmak her zaman iyiydi.

Zırhının üzerine bir de yelek giydi, beline silah kemerini astı ve uygun yerlere silahları yerleştirmeye başladı. Kemere bir OG1000 tabanca, yeleğin en geniş cebine ağır EMA bombası, zaman füyüeli tabii ki, yeleğin üst çengellerine de 4 tane plazma bombası ve bir sis bombası taktı. Son olarak da, tıpkı Wirref’in dediği gibi, OL3000 hafif-makineli lazer silahının kuşağını boynuna geçirdi. Tam çıkmadan önce gözüne çok sevdiği geceşahini asası takıldı. Ne olur ne olmaz diye düşünerek onu da yeleğinin ceplerinden birine attı. Odadan çıkarken aklındaki şirketle ilgili sınır düşüncelerini kenara atmaya çalışıyordu hala...

+++

Janapedia Araştırma Sonuçları:
(Anahtar Kelimeler: gece şahini asası) Araştırma 0.0002 saniye sürdü.

Eski zamanların gözde yakın dövüş silahlarından olan asanın yeni çağda revize edilmesiyle ortaya çıkmış silah. Asanın tek kötü yanı olan taşıma zorluğunu yok etmek amacıyla kendi içine girebilen bir asa tasarlandı. Uzun haldeyken 2 metre olan asa, küçük haldeyken yalnızca 30 santimetre kadar kısalır. Eski zamanın sustalı bıçak teknolojisine benzer bir teknolojiye sahip asalar bir komutun söylenmesiyle bir saniye içinde normal uzunluğuna erişir. Bu haldeyken de yine tek komutla küçük hale gelir.

+++

Johevre otoparka indiğinde Pelleosu dışında herkes oradaydı. Wirref, tüm diğerlerine ve kendi söylediklerinin tersine, ağır silahlanmıştı. Gerçi, Johevre için ağır sayılabilecek bir silah, elbette Wirref için normal ve hatta hafif sayılabiliyordu. Wirref boynuna asılmış olarak bir Plazma Tüfeği taşıyordu ve sol omzuna da bir OG3000 hafif-makinelinin kayışı takılmıştı. Wirref, daha önceki görevlere göre, hafif silahlanmış sayılırdı. Johevre, Wirref’in daha iki hafta önceki bir görevde Kuantum Mitralyözü kullandığını hatırlıyordu. Birden ortaya çıkan 15 güvenlik görevlisi herkesi şaşırtmıştı ama Wirref hiç umursamadan koskoca bir şarjörü (yaklaşık 270 şarj) 15 kişiyi üzerine boşaltmıştı. Tabii, o adamlardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Johevre ürpererek onları taşıyacak olan araca binerek zaten araçta olan Biangus’un yanına oturdu ve orada beklemeye başladı. Pelleosu nihayet geldiğinde araca binip tam Biangus’un karşısına oturdu. Biangus’un, Johevre’nin ve kapıdan tam o anda içeri giren Wirref’in ters bakışlarına verdiği tek yanıt, o sevimli gülümsemesiyle birlikte, “Neyi bekliyoruz, çocuklar? Hadi gidelim!” olmuştu. Tüm grupta tek cevap veren kişi Wirref’ti, o da, tıpkı bir ork gibi, homurdandı. Pelleosu, tüm diğer takım üyelerinin tersine, hafif bir anti-termal zırh giyiyordu. Ama, şu bir gerçektir ki, Pelleosu’nun zırhları, hep en iyi efsunlanmış zırhlar olurdu. Bir söylentiye göre, onun zırhlarını hocası, büyük usta Vraleko efsunlardı. Vraleko,

eğitim döneminde tüm gruba büyüüyü öğreten kişiydi, Wirref hariç. Wirref'in büyüüyü kavrayamamasından ötürü, Vralekre onu üçüncü derste kovmuştu.

Wirref'in içeri girip Pelleosu'nun yanına oturmasının ardından Ophore da girip, kapının karşısına, Johevre'nin diğer yanına oturdu. Hemen kapının yanında oturmuş olan Wirref, vanın sürgülü kapısının kapama tuşuna dokundu. Kapı kapanınca, vanın yolcu bölmesinde bir ses duyuldu: "Hazır mısınız?" Ophore'un kısa onayının ardından, aracın motoru gırladı ve grav-van 1.5 metreye yükseldi ve çıkış kapısına ilerlemeye başladı. Johevre'yi almaya gelen aracın tersine, bu aracın üzerinde herhangi bir logo yoktu ve araç simsiyahtı. Johevre doğru tahmin ediyorsa, üzerinde bir de *battaniye* vardı. Johevre, araçta bir pencere olmadığından, gittikleri yönü, nano-bilgisayarı aracılığıyla, vücudundaki GPS cihazından takip ediyordu. Yolculukta hiç kimsenin hissetemediği bir dönüşün ardından Johevre'nin aklına iki düşünce geldi: "Bu şoför de bir elfling olabilir. Çok uzman ve hızlı biri" ilkiydi, ama öne çıkan düşünce "Bu yönde şirketlerin iş kompleksleri olmaz ki, bu bölge mesken..."

+++

Janapedia Araştırma Sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: *battaniye*) Araştırma 0.0001 saniye sürdü.

Bir gizlenme cihazı olan battaniye kişinin etrafında ışığı kıran bir enerji alanı oluşturur. Bu enerji alanı kullanıcının dışarıyı görmesine müsaade ederken, dışarıdakiler için enerji alanının içi oldukça soluk ve fludur. Özellikle kötü aydınlatılmış bir bölgede battaniye kullanan birini fark etmek neredeyse imkansızdır. Battaniyenin boyu bir kişiden bir binayı kaplayacak ebada kadar ulaşabilir.

+++

On dakikalık kanalizasyon yürüyüşünün ardından, grup nihayet hedefine ulaşmıştı. Johevre hala bir yerin nasıl bu kadar kötü korunduğunu anlamıyordu. Gerçi mesken bölgesinde ana terminalin ne işi olduğunu da anlamıyordu ya. Tabii Shobuso, akıllılık edip ana terminalini böyle bir yere gizlemiş olabilirdi. *Zekice bir fikir...*

Grup, ihtiyatla koridorda ilerliyordu. Tam olarak nerede olduğunu bilmeseler de, Ophore alt kata inmeleri gerektiğini söylüyordu. Buldukları ilk merdivenden aşağı yöneldiler ve bir alt kata indiler. Merdiven bu katta sonlanıyordu ama Ophore, aradıklarının bu katta olmadığını söyleyip devam etti, grup da peşinden.

Tam bu sırada düş-bağdan Biangus'un iletisi geldi: "DURUN! Bir ayak sesi duydum."

Grup derhal durup etrafı dinlemeye başladı. Birkaç saniye içinde herkes sesi duymuştu. Bir süre sonra sesin sahibi de ortaya çıktı. Duvara yapışmış Ophore'un ileri uzanan silahı, köşeyi dönen goblinin başına dayandı. Olay o kadar ani oldu ki, goblin ilk anda ne olduğunu anlayamadı. *Zaten anlayamazdı ya...*

Kafasındaki bir delikten dumanlar yükselmeden birkaç milisaniye önce Ophore'un silahından ateşlenme sesi geldi. Goblinin cesedi yere düştüğünde grup ilerlemeye başlamıştı bile. Johevre'nin aklında yeni bir düşünce şekilleniyordu: Goblinler köledir, muhafız değil. Burası gerçekten iyi gizlenmiş bir şube mi, yoksa bir mesken mi?

Grup koridordan ilerlemeye devam etti ve sonunda bir kapı ile yolları sonlandı. Metal kapının üzerinde beyaz bir yazı vardı: SERVİS.

En önden giden Ophore, Biangus'u yanına çağırarak, elektronik kilidi gösterdi. Biangus, grubun en iyi bilgisayar yeteneğine sahip elemanıydı. Kilidin yanına giderken, bir yandan da sol ön kolunu kaplayan *eldiven*'den bir kablo çıkarıyordu. Biangus, kilitte hiç giriş olmadığını, yalnızca eski model sayısal-girdi tuşları olduğunu fark edince yeleğinin cebinden ufak bir ekipman seti çıkararak ön paneli sökmeye koyuldu. Paneli sökünce içerideki kablolarla biraz oynayarak giriş yapacak bir kablo buldu ve nihayet eldivenini kilide bağladı. Hemen ardından Biangus'un eldivenindeki EKG cihazından o tanıdık ses gelmeye başladı: Dıt... Dıt... Dıt...

Biangus, cihazın içinde, sanal olarak dolaşıyordu. Geri kalana sadece beklemek düşüyordu. Birkaç saniye sonra, 17 saniye diyordu Johevre'nin nano-bilgisayarındaki saat, kapı açıldı ve Biangus derin bir nefes alarak döndü, EKG cihazı sustu.

"Çok basit bir kilitti, Oph. Doğru yerde olduğumuza emin misin?" diye geldi Biangus'un düşüncesi.

"Devam et, A97." gelen cevaptı.

Kapıyı geçtikten 4 metre sonra aşağı inen bir sarmal merdiven buldular ve onu takip ettiler. 3 kat aşağı indikten sonra merdivenler bitti ve Ophore'un emriyle, yeni koridorda hızla ilerlemeye başladılar.

Koridor uzundu. Birkaç metre arayla tekrarlanan kapıların olduğu koridor, tepeden, halojen lambalarla aydınlatılmıştı. Eski model bir ışıklandırma, en az 30 yıllık. Nihayet, aynı üç kat yukarıdaki gibi, bir kapıyla sonlandı koridor. Kapının üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, hiçbir kilit mekanizması yoktu, ya da elektro-mekanik bir aksam. Sadece bir kulp.

"Siz burada kalın. Ben hallederim" diye düşüncesi geldi Ophore'un. A104, kulpu tutup açtı. İçeride görünen şeyler bir ana terminalden başka her şeye benziyordu. Kapı Ophore'un ardından kapandı.

+++

Janapedia Araştırma Sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: *eldiven*) Araştırma 0.0001 saniye sürdü.

33. yüzyılda elektronik cihazların iyice küçülmesiyle güçlü bilgisayarlar iyice ufaldı ve kıyafetlerin içine girebilecek boyutta ufak çipler geliştirildi. Eldiven, bu cins çiplerin, ön kolu ve eli kaplayacak uzunlukta bir eldivenin içine yerleştirilmesiyle ortaya çıkmıştır. Eldivenler farklı amaçlara hizmet için geliştirilmiş versiyonlara sahiptir. En bilindik eldivenler, şebeke, tıbbi, standart, sürüş, güvenlik, tabiyedir.

Janapedia Araştırma Sonuçları:

(Anahtar Kelimeler: *düşbağ*) Araştırma 0.0001 saniye sürdü.

Think-link olarak da bilinir. Kullanıcının vücudundaki nano-bilgisayara bağlanarak, bölgedeki diğer düşbağlarla iletişim kurmasını sağlar. Düşbağ arayüzü kişinin düşündüklerini yazıya dökmesini sağlar. Düşbağa "gönder" komutu geldiğinde o ana kadar yazılmış olanlar gönderilir.

+++

Gökçe Ozan

(www.occultsearcher.deviantart.com adresinden alınmıştır.)

113766 ARAŞTIRMACISINDAN KESİT #1

Akın Akça

113766 ARAŞTIRMACISINDAN KESİT – 1

- a. ideal bir toplum: elest şurası eşliğinde
- b. kalkış
- c. yerleşke ve gaibe hin tuzak ya da bir fırsatlar kapısı: bir kurt deliği

- A -

Eski evleri seviyordu. Karanlık bir uçurumun üzerindeki evin penceresinden başını uzatıp biraz rüzgarı kokladı; düşecek olsa, hemen aşağısı boşluktu. Adım başı dengesiz yükseltilerle coğrafi oluşumunu süreçlendiren bu gezegen pek fazla bir şans bırakmıyordu bu konuda insana. Yeni bir bilimsel makale üzerinde çalışıyordu ve okulda okunması umuduyla yanıp tutuşuyordu. Çünkü bu çağda artık öğrenme arzusu hemen hiç kalmamıştı.

Mars'a benzer, dünyadan 424 ışık yılı uzaklığındaki bu gezegende doğmuştu. Dünyadakiler çok eskilerde burayı bulmuş, ama gezegenin hala ergenlik çağını yaşadığı düşünülecek olursa, eskiye eski denemez belki de; ya da şöyle diyebiliriz, insan ile gezegen ömür süreleri, doğal olarak, örtüşmüyor. Eskiden bu hayat barındırması veya "yerleşmeye uygun bulunduğu"ndan dolayı olası" gezegenin doğmadan önceki kalıtının çevresindeki halkaların gezegene dönüşümüne bir materyale sahip olduğunu sanıyorlardı, ancak HD 113766 yıldızının yanı başındaki bu gezegen zaten oluşmuştu, vardı. Dünyalıların gezegene dair eskiden "ergenlik" hakkındaki savları doğru çıkmış, ama "oluşumunun hangi evresinde olabileceği" ne dair yaklaşımları ise tutarsız kalmış oluyordu. Neden böyle giderdi ki insanoğlu, bir ileri bir geri; demek Türklere has bir hayatı algılayış tutumu da değildi bu, zaten genellemek hataydı: Türklere meraklıydı Sera, Türk Tarihi'ne, bizzat geçmişin kağıda baskı tarih kitaplarından okumuştur. Genelde tüm eski tarihleri de incelemiş sayılabilirdi, bu onun bir ilgi alanıydı.

Elinde gittiği her yere taşıdığı hayat kumanda aleti'yle, bir dokunuşta bir yüksek enerji kapısı açtı önünde. Hangi defa ölüme ulaşmaya çalıştıysa, süreç yarım kalıyor ve kabul edilmiyor hissediyordu. Sanki belirli bir zaman için onu almıyorlardı. Bekledikleri ne, anlam veremiyordu Sera. Tam olarak, bu düzenin ne anlama geldiği konusundaki ısrarlı yaklaşımını geleceğe de yaymaya kararlıydı ve bu tutumundan vazgeçmedi. Ona dün gibi gelen ancak dünya saatıyla 300 sene öncesindeki çocukluk döneminde, 10 saniyeliğine, hocaları tarafından bir beyin bombardımanına tutulmuştu. Makineye bağlanmış körpe zihni bilgileri kolayca alırken, vücudu zangırdamıştı. Ve bu yüzden onu makineden çabuk çıkardılar bir şey olmasın diye. Bazı eksiklikleri olduğu bilgisi alanında diğerlerine göre; bu topluma yabancı olduğu üzere, henüz küçükken kazana tam düşürülemediği biriydi. 300 yaş hiç de yorgun sayılmazdı çünkü dünya takvimindeki üç yüz, burada otuza tekabül ediyordu. "Görelilik gerçekten haklıydı." diye düşündü: "Einstein büyük adammış."

Biraz dışarı çıkıp hava almak istedi ve arkasından kapıyı kilitledi. Yüksek yarların kenarına çıktı ve karanlık aşağısına baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Ama sağda solda karşıda

her yerde, tepeler vardı -ve onların üstünde de başka yapılar. Uzak her ufukta deyim yerindeyse stabil gölgeler vardı. Elindeki cihazla oynamaya başlamıştı gene. Bir düğmeye dokununca, bedensel olarak tedricen kayboldu ve tekrar geri geldi; rüzgarın içinden geçişini hissetmişti sanki. Yüzünde bir hafif gülümseme belirdi: Hayal gücü yüksek biriydi Sera. Bunun onun makineye bağlanışındaki gayri ihtiyari verdiği tepkiden sonra oluşan küçük bilgi eksikliğine yaşamın hayat içinde onda geliştirdiği bir protest yaklaşımı olduğunu kabul etmezdi.

51. yüzyıldaki bu yer, dünyaya pek benzemiyordu. 113766 toplumları oldukça gelişmiş bir medeniyetti fakat kalabalıklaşma, bir araya gelme gibi amaçları ya da bilinçten uzak böyle bir tasaları yoktu. İlle de evlerinde oturmayı seçiyor da değillerdi. Pek bir şey yapmaya ihtiyaçları yoktu artık ve belki de bu sağlıyordu çevre ahalisinin bu derece bezgin görünmesini. Ne var ki, öğretim hala devam ediyordu, ettiriliyordu; buna bir zorlama denilebilir ama okula çocuklarını gönderen aileler mevcuttu. Tabi bu okul, yapılar'a gidene kadarki ışınlanış süresi artı 10 saniye ifadesiydi. Bu süreçler ve başka bazı süreçler için hiç zaman harcamıyorlar, geri kalan hayatlarının tümünü rahat refah içinde dilediklerince geçirme imkanı buluyorlardı. Bura insanları evlensin ya da evlenmesin, mutlaka yuva kurmanın önemine inanıyorlardı. Ama evlenen sayısı azdı. Fakat evlenenlerden de tekrar ayrılan yok denecek kadar az oluyordu. Akıl ve bilginin yüksek bir kararlılık mertebesine erişmişlerdi.

70 yıl önce birine aşık olmuştu Sera, dünyalı birine. Oraya yaptığı seyahatleri hep ipe çekmişti, bunu kendi de anlamıyordu. Acaba akademisyenlerin dedikleri gibi, bunda da mı makineye "az bağlanmış" olmasının katkısı vardı? "Yok canım" dedi bunu düşününce.

Aşk garip bir formasyondur ona göre, ve kesinlikle adı konulamazdı. Bu düşüncesini akademisyen arkadaşlarının anlayacağını sanmıyordu. Onların yaptıkları tek iş, sabahdan akşama masaya koydukları dikine kalemin deterministik davranışlarını izlemektir, 10 saniyeliğine gelecek öğrencilerin çizelgesi üzerinde sıralamalar yaparak vakit geçirmekti. Hemen hepsi çok şişmandı ve çok da yiyorlardı. Tıkmaktan vakit bulabilenler olursa, Dönüştürücü Merkezi'nin Bedensel İşlemler Bölümü'nün alt bir katı vardı, oluşturulmuştu, oradaki editing kısmına gidenler olabiliirdi; buraya genelde boş gezenin boş kalfası denilebilecek tipler rağbet gösterirdi.

Kendisi bunu hiç denememişti Sera şahsen. Oraya gidenlerden tanınmayacak halde çıkarlar oluyordu. Hatta eskiden tanıdığı biri oraya gitmiş ve aşırı zayıflamış halde döndüğünde düzeltilmesi zaman alacak tuhaf bir hastalığa tutulmuş, bunla uzunca süre pençeleşmişti. Bunu da anlamadı ya, bu gelişmişlik düzeyindeki bir toplumun tıbbi hala bazen bazı konularda aksamalar sergileyebiliyordu.

Ölümü araştırmak üzere özel bir görev almıştı Yönetici'den. Yönetici gezegeni idare eden kişiydi. Yönetici'ler özel olarak eğitilir; sağlıklarına, sırf bu iş için yetiştirilenlerce ayrıca özen gösterilir ve görev için 800 ila

900 seneler arası nişan alırlardı. Bu nişan, yemin anlamına geliyordu.

Eğer Sera bu çağda, yani bu Yönetici'nin çağdaşı denecek bir sürede çalışmalarında bir gelişme kaydederse, 113766'lıların ölüm hakkındaki bilgileri de tamamlanma noktasına uzayabilirdi. Sera bu yüzden biraz da yüksek enerji ile ilgili konularda deneyler yapıyordu vaktinde, boş ve dolu...

Ellan yansıması'nda Kuzgun uzantısı'nın fiziğin ilerisi için geçerli olabilecek yanılsamaları ve olası sonucun veya birden fazla sonuçların bilimin kotarılmasındaki payı adındaki konferansını ilk olarak verdiği gün, köydeki çok kişi onu dinlemeye gelmişti. Bu bir masa başı keyif partisi olmuştu, ahali böyle harcadıkları vakitlerdeki yaptıkları iş için bu nitelendirmeyi kullanmayı severlerdi, ki çünkü harcadıkları bu vakitleri genelde hep onların bencillikleri olurdu.

İşte, Sera bir yandan da, toplumda küçük kıpırtılar meydana getirebilirse ne mutlu diye de sevinliyordu. İşte Sera bir yandan da yüksek sistemdeki durağanlığı yıkıp bilimi de yeniden hak ettiği seviyeye ulaştırmaya çalışıyordu.

- B -

Ronolon'un makamına çıkmaktaki heyecanını dizginlemeye çalıştı.

- Merhaba Srea, nasılsın? Şöyle otur, rahatına bak...
- Sera efendim.
- Tamam, önemli değil... Geç de otur şöyle... Dinlenirken bir şey ister misin?
- Gerek yok efendim. Beni ne için çağırtmıştınız?
- Hemen konuya mı gireyim? Öyleyse hemen konuya gireyim. Sevineceğine ben şahsen eminim. Seni inziva bir yere göndereceğiz Sera ve deneylerine orda devam etmeni istiyoruz, bir süre için... Laboratuvarın, teçhizatların falan, her şey hazır olacak. Yanına tek kumandanı al. Kükreyen meclisin tutarsız dalgakıranlarını da bana bırak.

Yönetici lafa girerken çayları getirdi döke saça yerlere. Yardımcısını özel olarak istetmemiş, Sera'ya karşı samimi olmayı amaçlamıştı. Sera oralı olmadı döke saça ulaştırılan çaya, "görmezden gelmek en iyisi" diye düşündü. Masasındaki yerine geçerken, iç huzuru biraz daha yatışmıştı Yönetici'nin.

- İyi de, anlamadım...
- Neden anlamayacaksın. İşte, sana uygun bir ortam. Tamamen kendinle kalarak belki çok farklı şeyler elde edebilirsin. Sen iç sorgusu ve iç hesaplaşmaları güçlü bir ferdimizsin. Ar/ge çalışmalarının sonuçlarını sıcaklığına bize iletme...

Kabul etti Sera. Hem kendine bir gezinti imkanı doğmuştu. Yeni yerler göreceği için de sevinçliydi. Tek kuşkusunu, kendine yeten bir sistemden, ideal sistemden, evinden ilk kez böyle ayrılacak oluşuydu çünkü bu gönderilişin uzayabileceği hissine oluşmuştu. Gece evinde gene de hazırlığını yaptı. Bir sırt çantası dolusu eşya. Ertesi gün için hazırды.

* * *

- Bu çanta da ne böyle ya! ...
-İçerdeince ihtiyacın olup da giyeceğin elbise ile burunluğun var. Çok ekstrem olur da gerekirse diye bir de uzay başlığı koyduk.
Hepsi hepsi zaten kumandanda.
İyi yolculuklar...

Hangarvari ya da hangar yerin içinden doğru birlikte yürüdüğü adam bir de arkasından el salladı. Merak etti Sera, "bu dünya geleneği nasıl bu zamana kadar ulaşabildi ki?"

Küçük uzay aracına girince, her ihtimale karşı gerekebilecek olan kağıttan ince ince uzay elbisesiyle kaskı kontrol etti. Yerlerinde, kokpitteki ana kontrol paneli ile bu kısımdaki tek sandalyenin uzak gerisindeki dolaptalardı. O çeşitli tüpler ve vesaire, ince soğuk su boruları, su pompası ve basınç ayar tertibatı gibi teçhizatça cihaz katılımlar artık tarihte kalmıştı. On beş kat giyindiklerine şaşıtı Sera eskinin dünya astronotlarının, ne var ki onlar uzak akrabalarıydı. Göstergelere yoğunlaşarak birkaç veri girdi geminin bilgisayarına. Sistem olasılık jeneratörü'nün varsaydığı bilgiler ekranda sıralanınca bunları tekrar bilgisayara girdi. Sonra "Kalk." Komutunu verdi. Artık boşluğa açılmaya hazırды.

- C -

Şimdi içinden geçiyor olduğu atomdan milyar kere küçük uzay boşluğu, enformasyon uzmanı ana bilgisayarın çeşitli karmaşık tekniklerle Sağ/sol diferansında Cybern/İi moleküller atayıcılar ile denk getirilen kararlı denilebilecek sonuçlarla şua bombardımanına tutularak yaratılmıştı. Açılan bu geniş Özbek gözle görülemiyor solucan deliği hala aynı noktasal boyutunda kalmaya devam ediyor, ancak sonuçları bakımından Sera onun içinde yolculuk imkanına kavuşmuş oluyordu. Sistem daha sonra da moleküler atayıcıların doğru sonuçlar getirip getirmediğini kontrol ediyordu delikten çıkmaya az yakın. Bu sayede, tam gidilecek yere ve veya zamana ulaşılması sağlanmış oluyordu.

Kısacık geçen bir süreden sonra, zıncı diye evrenin bir başka bölümüne çıktı Sera. Kemerlerini bağlamıştı fakat bu sarsılmasına mani olamadı, saçlarının kahkülü önüne düştü, o da üfleyerek zıplattı o perçem parçaları. Bağlantı noktaları çözüp yerinden kalkıp baktığında solucan deliği artık kalmamıştı, işlevini görecektik kadar yaşamıştı.

Gözle görülmeyen bu kaynayan çorbadan çıkmış olmanın getirdiği buruk ferahlıkla geceden sırt çantasına dahil edemediği termostan kendine bir kahve doldurdu.

Kupayla dışa gösteren güçlü cam bileşeninden uzayı seyretti. Evet, dışarıda olmak bir ayrıcalıktı. Belki de sıcak mı soğuk mu önemi olmayan kahvesini yudumlarken, varacağı gezegene yaklaşmakta olduklarını fark etti -gemisi ve o...

Kumandasındaki bir düğmeye basarak, hologram gibi bir perdenin açılmasını sağladı, derken onun içine zerreler doluştu; plazma bu görüntünün içinde, sergiledikleriyle gemideki o ince uzay giysisini istemediğini kanıtlar bir şekilde kendi zevkine özel bir astronot giysisi oluşturarak dışarı çıkmaya hazır hale geldi. İnce bir rötüşü andıran zarif

parmak hareketiyle duvardaki dolaplara yakın kırmızı-siyah düğmeye dokunarak geminin kapısının açılmasını sağladı. Evet, gezegen artık karşısındaydı; çalışmalarına artık burada devam edecekti...

* * *

Hareketli platformdan aşağı doğru kayarken, buranın son derece karanlık, ücra bir yer olduğuna kanaat getirdi; bir de, “keşke bu platform olmasaydı da merdiven olsaydı, sporu da ihmal etmemiş olurduk.” diye düşündü ve akabinde kahkahayı bastı, tabi o zifiri durumda kendi sesini kendisi bile zor duydu, ya da öyle sandı. Acaba burada ölüme bir çare geliştirebilecek miydi; yenisebilecek miydi, en azından, yakınlashabilecek miydi belirli sonuçlara? Eliçi kumandasından bir sigara istedi; maddeleşen soyut, avuç içine biriken taneciklerdi. Sigara tamamlandınca, bir de çıkmak meydana getirdi. Kolunda sırt çantası ve o, artık gezegenle yüz yüzeydi. Ronolon’un detaylarını hızla anlattığı özel laboratuvarın bulunduğu binanın istikametine biraz sonra hareket edecekti. Üstelik ayakta dikilmiş bir vaziyette; Biraz durup bu güzelliği seyretmesi gerektiğini biliyordu.

Okuduğu, gözden geçirdiği dünya tarihinde, sergilediği sanatsal özelliklerle şaşırtan ve çoğunluğu Rönesans Dönemi’nden kalma eskinin yapılarını hatırladı; mitolojinin prenses Libuse ile prens Premysl’inin, deyim yerindeyse taştan oyarak kurduğu ve 9. yüzyıldan itibaren Çek vatandaşlarına başkentlik bağlayan o Prag’ı... O uyum içinde imar edilmiş binalardan birine benziyordu burası; ama tabi devcileyin bir Kafka bulma olasılığı yoktu şimdi, sokak çalgıcıları ve kuklacılar gibi şenlik elemanlarını burada bulamadı Sera. Oralarda bir zamanlar “ ‘Prazske jaro-Prag’ da Bahar’ eğlenceleri düzenlenirmiş, kitap fuarları, müzik dinletileri falan ve eylül ayındaki Mozart festivali ile kukla tiyatrosu. Kendi görmedikleri hakkında ‘Bunlar artık çok eskide kaldı’ diye düşünürken yürürken, binanın dibine ulaştığını fark etti. Tüm haşmetiyle yukarı doğru yükselen bir yapıydı bu.

Bu sessizlikte bir sürprizci yan olsaydı, bu ne zaman dikildiğini anlayamadığı Prag yapı anlayışından perukalı

gibi kel Fantoma bir Paris sokak ressamı kalkınıp fırlayabilirdi orta yerlere... Komik düşüncelerdi bunlar, güldü kendine.

Kapının tokmağını açmasıyla kendi gibi devasa gıcırtilar getiren kapı sesinin akabinde, karşıda kocaman bir tablo karıştı onu. İçeri girip dikkatle incelediğinde bu tablonun el emeği göz nuru, suya çeşitli renkli boyalar katılarak kotarılmış bir ebru sanatı olduğunu anladı. Belki burada Çini sanatından örnekler bile bulabilirdi, kim garanti verebilirdi ki... Daha neler bulacağını kendi bile bilemedi. Ronolon’un ona ilham vermek için tüm sınırları zorladığını aklına getirmeden edemedi.

Bu kocaman yerin beş katını da çarçabuk dolaştı. Her katında sürüyle odası olan bu yer; aşağıda, en geniş alanı olan salon denilebilecek yere açılarak tamamlanıyordu. Böyle ücra bir gezegende, bu derece ihtişamlı bir yapı! Acaba kim bunlara katlanmıştı veya kimler, hangi sanatçılar...

İkinci kattaki banyoya yönelerek musluktan su içmeye çalıştı fakat tabii daha yeni gelmişti. Gülümseyerek aşağı indi ve açık kapının arkasında kalmış olan ev yönetim jeneratörü’nü “açık” konuma getirdi. Gerekirse ilerde onun üzerinde çalışıp, kendi isteğine göre bazı eklemeler yapabilirdi. İleri bu zamanda, editing olayı aşmıştı artık.

Jeneratör açılınca, dışarıdan bir su sesi gelmeye başladı. Evin önü harika şekilde aydınlanmış orda küçük bir havuz belirmişti. Küçük bir vahaya, yerleşkeye dönüşüyordu gidecek burası; ne küçüğü, muazzam.

Şimdi artık banyoya çıkabilirdi, hemen sabırsızca birinci kata fırlayarak çıkınca lavaboya eğildi ve yüzüne defalarca su çarptı ve az doğrularak aynaya baktı. İşte kendisi, aynadan yansıyor. Buraya gelmişti ve çalışmalarına artık hız verebilirdi...

Akın Akça

(Devamı gelecek sayıda...)

YENİ ARZ'DA EVLİLİKLER

Afşar Çelik

YENİ ARZ'DA EVLİLİKLER

Evliliklerinin onuncu yıl dönümünde gece yarısı uyandı-
ğında hâlâ aynı “rüyayı” düşünüyordu.

Yağmurun yağmasına sevinmişti. Damlaların çatıdaki
tıpırtıları, sokaklardaki toprak kokusu, asfaltın o serin ıslak-
lığında yansıyan sokak lâmbalarının ışıkları...

Hepsi “var olduğunu” söylüyorlardı sanki...

* * *

- Bilim-kurgu sevip sevmediğini bilmiyordum, kusura
bakma...

- Yok canım ne kusuru?

- Yani çoğu kız bilim-kurguyu aptalca, çocukça bulur
da...

- O kadar çok mu kız tanıyorsun?

- Şey.. Yani...

- Tamam, tamam hemen kızarma, anladım ben seni.

- Sence de çocukça mı?

- Öyle olsa seninle sinemaya gelmezdim, değil mi?

- Yaaaa, öyle değil mi?

Kızın tebessümü hayatında gördüğü en güzel şeydi,
herhalde. Bütün bir sokak aydınlanmış gibiydi, rüyaların o
yerçekimsiz huzuru, ayaklarını yerden kesiyordu...

* * *

Bu gece aynı kokuyu duyuyordu, odalarında... Toprak
kokusu gibi tabii, yağmur serinliği gibi diriltici...

* * *

Kızın kokusu bütün genzini dolduruyordu. Bu yalnızca
güzel bir parfüm kokusu değildi. Kızın varlığının bütün
sıcaklığını taşıyan bir kokuydu...

Film başladığında hem salonun sıcaklığından hem kızın
kokusundan gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Sanki o sıcaklık
içinde eriyip varlığının kızın varlığına karışacağını sandı.
“Allah’ım.. Eğer ölüm buysa, bir daha dirilmemek istiyor-
um...” Başı kızın omzuna doğru kaydıığında, kızın başının
da kendisine doğru kaydığını hissedemedi.

* * *

Uzay boşluğunda yan yana ilerleyen sayısız gemilerden
en büyüğüne yaklaşır kamera ve sonra köprünün pencere-
sinden “içeri girer”...

Kaptan bir kayıt cihazına konuşmaktadır. Bu sırada kap-
tanı kayıt cihazının ekranındaki görüntüsünden seyrederez.

“Kal- tor ve Kil-tron... Siz “Yeni Arz’daki” “yenileyici-
lerdensiniz”... Umarım ki sizden sonra da insanlık neslini
sürdüreceğiz çareleri bulur. Yanımızda götürdüğümüz malze-
melerin yarılanma ömürlerine bakıldığında, kabaca sizin
yaşadığınız çağın uygarlık seviyesini tespit edebiliyoruz.

Sorun şu ki bu uygarlığın hangi yoldan devam edeceğini
kestiremiyoruz. O zamana kadar yürütülen Yeni Arz kay-
naklarını tüketmeye devam ederseniz bu kaydın size ulaşma-
sından önce son yerleşimimizi yok etmiş olabilirsiniz ve bu
kayıt da size asla ulaşamaz. Tek ümidim, en azından
“yağmacı” bilincin, yerini varlığa saygılı bir bilince bırak-

masıdır.

Belki o zaman hayat kaynağımız Güneş’in, kozmik par-
çacıkların ve daha önemlisi, henüz tamamlanmamış beyni-
mizin gücünden yararlanmayı öğrenebilirsiniz.

İnsan türünün Yeni Arz’da nasıl bir düzen kuracağını
bilemiyoruz. Keşke Arz’daki hayatımızı olduğu gibi devam
ettirebilecek kadar enerjimiz olsaydı. Maalesef yok ve bu da
türümüzün kaçınılmaz bir ilkelik dönemine gireceğini gös-
teriyor. Elbette bu bir ihtimal ve umalım ki hiç gerçekleş-
mesin.

Ama korkulan olur da insanlar ilkelleşirse, bizim Arz’daki
seviyemize ulaşmaya kadar birkaç defa yok olma tehlike-
siyle karşı karşıya kalacaklardır.

Yeni Arz’ın yok olacağı güne kadar yine uzay göçleri
yapabilecek hale geleceğinizi ümit ediyoruz.

Bunun için yeni Arz’ın değişik bölgelerine soyumuzu
devam ettirecek erkek ve kadın embriyoları bıraktık. Bu
embriyolar, kritik zamanlarda aktifleştirilerek soyun devamı
için birleştirilecek.

Eşlerin birbirlerini bulmaları sorun olmayacak, çünkü
yakın yerlere bırakılacaklar ve beyinlerinin genetik yazılı-
mına birbirlerini bulmalarını tetikleyecek kodlar eklendi.

Buluşmalar üreme yaşına gelindiğinde tetiklenecek.
Şurası da bir gerçek ki genetiğin, o an içinde bulunacağınız
kültüre ne kadar baskın geleceğini maalesef bilemiyoruz.

Eğer bu mesajı alıyorsanız insanlık muhtemelen yeni
uzay göçlerinin eşiğinde demektir.

* * *

- Filmi beğendin mi?

- Çok.. Amma ilginçti değil mi? Yani Mars’tan yollanan
embriyolar falan...

- Gerçekten... Acaba öyle bir kız olsaydım, “eşimi”
bulabilir miydim?

- Şey... Ben.. Dürüst olmak gerekirse... Bulmanı
istemezdim.

- Niye?

- Yani, açık değil mi? O zaman sinemaya benim yerime
onunla gelirdin.

- Belki o sensindir?

- Hiç Süpermen’e benzer bir halim var mı Allah aşkına?
Dalga geçme benimle...

* * *

O gece erkeğin ılık kokulu hayalleri, bir arkadaşının tele-
fonuyla bölündü.

- Nasıl gitti oğlum, ilk buluşmanız?

- İyiymi be abi.. Güzel bir bilim kurgu filmine gittik.

- Ağabeycim sen varya harbi manyaksın! Bir!... Kız ilk
buluşmada sinemaya götürülmez! İki! Gidiyorsan bile
bilimkurgu filmine gidilmez!

- Ama çok ilginçti abi?!

- “Ama çok ilginçti ağbiğğğğ!” Öğğğğğ! Vallahi kusasım

geldi. Şu boktan Galaksi Savaşları filmine mi gittiniz yoksa?

- Öyle deme abi.. Filmin çok orijinal bir öyküsü vardı...
- Hadi ya? Uzaylı bok böcekleri galaksilere sığıp sızıyor..

Bu mudur?

- Saçmalama ya.. Dünyadaki hayatın aslında Mars'tan gelen insanlarla başladığı falan anlatılıyordu. Filmde Marlon Brando'ya benzeyen bir adam vardı..

- Saçmalama len! O filmin konusu öyle değil!
- Nereden biliyorsun?

- Gittim oğlum o filme ben! Siz kim bilir neler yapıyorsunuz o sırada, seyretmemişsin bile filmi... Zır uyduruyon!

- Nasıl ya? İkimiz de gördük oğlum filmi?!

- Ben ikinizin neler gördüğünü söyleyeceğim ama, ayıp olacak... Öffff! Sıkıldım ben be bu geyik muhabbetinden! Ben basıyom abi! Kendine iyi bak!

- E hadi bakalım!..

* * *

Telefon konuşmasından sonra kafası karışmıştı. İki kişi aynı anda aynı rüyayı görebilir miydi?

* * *

Uygunun gözlerine uğramadığı o gece bunları düşünürken aşağıdan televizyonun sesinin geldiğini fark etti.

“Kaç kere dedim ki gece kalkıp çizgi film seyretmek yok! diye... Şu haylazın kulağını bir çekeyim... Az sonra terliklerini giymiş aşağıya inmeğe hazırlanırken, kapıda

aniden beliren oğlunun silüetiyle yerinden sıçradı.

- Baba! Televizyon bozuldu!

- Nasıl bozuldu? Hem sen niye gece yarısı ayaktasın bakayım?

- Bilmiyorum? Aniden uykum kaçtı. Çizgi film seyredersen belki uyurum diye aşağı indim..

- Eeee? Sonra?

- Sonra çizgi film seyrederken, birden bire film kesildi, yerine o uçan adam vardı ya hani , adı neydi?

- Süpermen?

- Evet, işte o.. Filmde onun babasına benzeyen bir adam konuşmağa başladı. “Kal-krin” diye birinden bahsediyordu. Eğer Kal-krin bu filmi seyrediyorsa, bir önceki “eşleştirme” başarılı olmuş demekmiş... “Eşleştirme” ne demek baba?

O an dünyanın durduğunu sandı ve tam da bunun tersi şekilde bir rüyaya yuvarlandığını...Buz gibi bir ter damlasının omurgası boyunca beline doğru süzüldüğünü hissetti...

Afşar ÇELİK

25/12/2006

VAN

(www.dusuncetarlasi-afsarcelik.blogspot.com adresinden alınmıştır.)

ZAMANSIZ GEÇİŞ

Sevim Türkoğlu

ZAMANSIZ GEÇİŞ

(1. Bölümün sonu)

Her başlangıç içinde çoğul anlamda son barındırır...

“Bu işin sonu nereye varacak?”

İrilemiş göz bebeklerine yansıyan ürküntüyü dağıtıyordu. Beyninde merak kamçısı şakıyor, onlarca soru biri birinden zıplayarak çoğalıyor, aynı anda sürekli üşüşüyordu. Gevsemeye çalışırken utancından, yeniden irkildi. İzleniyordu. Nasılsa tüm düşüncelerini okuyabiliyorlardı. Bu yüzden gelmemişler miydi?

“Peki ama neden ben? Sizin için öylesine sıradan biriyim ki!”

“Onu değerlendirmeyi bize bırakın”

“Sesimi nasıl duyduunuz? Boğaz boğumunda topak olur sıkıştırdı. Yanlış zamana ısınlanmış kökü havada salınan biri gibiyim.”

“Gelecekte soluduğu zamana bakabilen kaçınızı bulduk sanıyorsunuz? Artık sakinleşsin biraz, hem hep böylesi bir anı beklemediniz mi? Sonuçta biliyoruz.”

Gömüldüğü hareketli, döner koltukta önce oturuşunu düzeltti, biraz doğruldu. Koltuğu, sağa sola çevirdi. “Bana biraz izin verin” diyerek, yerinden kalktı. Mutfağa geçti. Nescafesini hazırlamaya koyuldu. Zaman kazanarak toparlanmak istiyordu.

(1.Bölüm)

* * *

Olağan bir güne uyanmıştı. Genelde her zaman yaptıklarını sırası ile gerçekleştiriyordu. Ortalığı düzenlemiş, çayını demlemişti. Günün gelişmelerini takip etmek üzere televizyonda haber kanalını açmıştı. Aklında, “akşam yemeğini dışarıda geçiririz, sıcak temmuz akşamının serinliğinde, deniz kenarı yürüyüşümüzü de yaparız” kurgusunu canlandırıyordu. Huzurlu bir gündü.

Bilgisayarın düğmesine bastı. “Harika” dedi içinden. “Severdi bu sözcüğü kullanmayı.” Önceki günden programına aldığı, okuyarak araştıracağı birbirine bağlı, yığınla konular vardı. Ayrıca çeşitli sitelere eklediği yeni şiiri içine sinmişti. “Temasındaki mesajın anlaşılıp anlaşılmadığı yazılan yorumlarda ortaya çıkacaktır” düşüncesinde, içini coşkuyla bir sabırsızlık taşııyordu. En çok da öne sürdüğü görüşleri, savlarını pekiştiren habere ulaşmış olması, doğru yolda ilerlediğini görmesi açısından, kendini mutlu hissetmesine neden oluyordu. Tezlerini ispat ve geliştirme arayışlarına ivme kazandırıyor. “Bilgisayar ve internet, ne büyük nimetti. İnsanlık için, çağ dönüştürecek bir faktör olarak değerlendiriyordu. Endüstriyel gelişimin bir koluydu teknoloji, o’na göre.”

Çocuk saflığında çekincesiz; “haydi yeni gün geleceği sun bana, seni arıyorum” diyerek seslendi. Kulaklarına dokunan bu cümle, hoşuna gitti. Tebessüm ederek bilgisayarın açılışını yaptı.

Önceden belirlediği düzenlemeyle siteleri tek tek açmaya başladı. Tıkladığı linklerin pencereleri alt çubukta diziliyordu. Bir an durakladı. “Hay aksi, yine fazla pencere açarak çok yüklandım galiba” diyerek, sorunu kavramaya çalıştı. Saate baktı. Tam 10.00’u gösteriyordu. “sabah sabah internetteki yoğunluk nedendi acaba? Bazılarını eksiltelim” diye düşündü. Monitör kilitlenmişti. Olmuyor, yapamıyordu. Bilgisayarında kontrolü kaybettiğini fark etti. Bir anda ekranı karardı. Ardından yoğun parazitli anlaşılmas sesler, kulağında çınlamaya başladı. Ne yapacağını bilmez halde kasılmış, öylece kalakalmıştı. Alnını elleriyle sıkıca sıvazlayarak “neler oluyor Tanrım” diyerek çaresizce mırıldanıyordu ki, mekanik tok bir erkek sesi ile sarsıldı.

“Merhaba”

Aynı anda ekranda, pastel renklerin akışkanlığında silüet halinde, erkek yüzü belirmişti. Değişken, çeşitli renklerin karmaşasında giden gelen titrek bir görüntüyü. Kesin yüz hatlarını seçmek olanaksızdı.

“Siz de kimsiniz? Nereden çıktınız?” diye seslenebildi ancak.

“Korkmayın, sakın olun, size bir zararımız olmayacak. Sizinle görüşmeye geldik. Kısa bir aralık konuşunuz olacağız sadece.”

“Benden ne istiyorsunuz? Kimsiniz? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsiniz? Bu ne cesaret?” Panik halinde sıralanıyordu sözcükler.

“Bakın, çok uzun ışık yıllarından, farklı Galaksiden geliyoruz. Sizin anlayabileceğiniz tarzda açıklamaya çalışacağız. Dilinizi sizin gibi kullanmaya gayret ediyoruz. Sizlerden yani bildiğiniz insan varlıklarından değiliz.”

Aman Tanrım, başına neler geliyordu ve kim bilir daha neler gelecekti.

Ekrandaki silüet, aklındakileri okurcasına;

“Hayır kesinlikle bizden yana başınıza kötü hiç bir şey gelmeyecek. Emin olabilirsiniz. Bizden çok tedirgin olabileceğinizi biliyorduk. Size ulaşmanın en makul yolunu seçtik. Yoksa herhangi bir insan bedeni görüntüsünde de karşınıza çıkabilirdik, zor kullanarak teslim alabilirdik. Sadece sizinle tanışmak ve konuşmak istiyoruz. Sessizce geri döneceğiz, istemediğiniz sürece kesinlikle yine karşınıza çıkmayacağız.”

“Ama hala anlayamıyorum, benden ne istediğinizi. Sonuçta zorla sizin ile muhatap oluyorum. Şu an başka seçenek bırakmıyorsunuz. Ne demek, insan kimliğinde bana görünmeniz? Sizi anlamamı nasıl bekleyebilirsiniz?”

“Aslında bilgisayarınızı kapayabilirsiniz. Ama yine bir biçimde biliyorsunuz ki, sizinle görüşürüz. Bize gereklisiniz, üzgünüz, seçildiniz. Sizi dinlemek üzere geldik. Size görünmek, tanışmak istedik. Sadece bir insan türü olarak, durumu-

nuz bize ilginç geliyordu. Sizi bir süredir izlemekteyiz. Bizimle görüşmek, sizin için de imtiyaz olacaktır, böyle düşünmeye çalışın lütfen.”

“Benden neler dinlemek istiyorsunuz? Kim olduğunuzu nereden bilebilirim? Nasıl kanıtlayabilirsiniz? Artık günümüzde nasılsa bilgisayarlara, niyetlendikten sonra, sıradan insanlar da girebiliyor.”

“Haklısınız, bize inanmayacağınızı tahmin etmiştik. Gerekli çalışmaları yaptık. Galaksimize, sizinle kısa bir geziye çıkalım istiyoruz. Çok zamanınızı almayacak. Çok değişik ve yararlı gelecektir. O zaman bize inanacaksınız. Ardından sohbete devam ederiz.”

“Nasıl yani, bu nasıl olacak?”

“Korkmayın, bunu bizim usulümüzce gerçekleştireceğiz. Sadece süzülüğünüzü hissedeceksiniz. Biz sizlerden çok farklıyız. Sizin de bizim gibi olmanızı sağlayacağız. Henüz bilemeyeceğiniz yöntemlerle...”

“Yalnız, şimdi değil, düşünmem, onaylamak için kendime gelmem gerekiyor. Daha zamana ihtiyacım var.”

Bilinçsiz, eleriyle gözlerini kapadı. Onları görmediğinde, görünmezmiş gibi...

(2. Bölüm)

İçtiği kahvenin buruk tadı ve sevdiği şekerli vanilya, krema karışımı onu her zaman rahatlatır, kafasını berraklaştırır. Mutfakta geçirdiği süre, ürkek ataletli halinden sıyrılmasını sağlamıştı. Kendini onlarla konuşmaya hazır hissediyordu. İçeride sabırla beklendiğini biliyordu. Gerçi, onların da en az kendi gibi gizemli tereddütler taşıdıklarını ayırtıyordu. Mutlaka kendisinin tepkilerinden çekiniyorlardı aslında. Girişimlerinin sonuçları nasıl karşılanır, bilinemezdi.

Masasına yerleşirken; “her şey tamam ama size nasıl hitap edeceğim, bizim gibi insan değilsiniz. Aslında insan’ın da gelecekte farklı boyutlara geçiş yapabileceğini düşünüyorum ya...”

“Önemli değil, bize kısaca “siz” demeye devam edebilirsiniz. Ayrıca, zaten öngörülerinizi birlikte değerlendireceğiz.”

“Hangi Galaksi sisteminden geliyorsunuz?”

“Kısmen biliyorsunuzdur da, Dünya’dan 2 milyon ışık yılı uzakta, 300 milyon yıldız kümesi bulunan Andromeda’dan geliyoruz.”

Monitörle mekanik sesli görüşme yaparak enteresan bir durum yaşıyordu.

“Artık kendinizi nasıl hissediyorsunuz. Sorun değil ise yola çıkabiliriz.”

Öneri karşısında, durulduğunu düşündüğü heyecan dalga-

sının yeniden göğüs çeperlerine çarpmaya başladığını fark etti. Derin soluk alarak gücünü toplamaya çalıştı. Omuzlarını geriye esneterek ayağa kalktı.

“Yaşamım boyunca ekstrem olaylar neden hep beni bulur ki? Bir bu eksik kalmıştı” diye düşündü. İnanılmaz bir deneyim olacaktı.

“Evet, gidebiliriz” diye seslendi.

“Sakin kaygılanmayın, tamamen gevşeyin lütfen. Bilincinizi kaybetmeyeceksiniz. Çok rahat gideceksiniz. kesinlikle hoşunuza gidecek.”

...

Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Refleks hareketi ile gözlerini kapamıştı. İçi boşalıyor, hafifliyor, sanki yükseliyordu. Evet uçuyordu. Vakum çekişi ile sanki bir tünelin içine girmişti, süzülüyordu... Gözlerini kırıştırdı. Önce araladı, sonra yavaş yavaş açtı. Tek başına ışınlanmıştı. Ağrısı sızsı yoktu. Mavi-gri karışımı bir karanlığın içerisindeydi. Ara ara toz kümesi bulamacısının çevrelediği ışın noktacıları parıldıyordu. Genleşiyor, genişliyor, yayılıyordu. Buna rağmen yine de yol aldığı dehlize nasıl sığına anlam veremiyordu. Yoksa, her şey bir kandırmaca mıydı? İpnotize olmuş, uykuya dalmış, rüya mı görüyordu. Her şey bilinenin dışında geliyordu. Uyanık olmasına rağmen irade kontrolüne sahip değildi.

Artık çok geçti. Engel olabilecek durumda değildi. Çaresiz, anlık tereddüt handikabını geçiştirmeliydi. Çelişkiler girdabından, hızla yaklaştığı huni ucu benzeri çıkış deliğini fark etmesiyle sıyrıldı. Derinlerden yansıyan ışık gittikçe büyüyordu... Ve işte beyaz, sarı olarak ışıldayan aydınlığın içine girmişti. Açık gözleri kamaşıyor hiç bir şeyi seçemiyordu. Işımlar giderek kırılırcasına renk armonisine ulaştı. Yoğun renkler hareler oluşturuyor, bulutlar halinde biri birine geçişler yapıyorlardı. Olağan dışı zevkli hazların eşliğinde büyül süzülme, beyninin sanki pelteleşmesine neden oluyordu. Sinir saplarında tüm artı ve eksi kutuplar eşitlenmiş, birbirini yok etmiş nötrleşmişti. Sıfır noktadaydı. Zaman çizelgesi, hem sonsuz uzunlukta hem bir anlık kısalıkta gibiydi. Bedeninin kütlesi ve hacmi yok olmuştu. “Evet, genelde düşüncelerimde tasarladığım gerçekleşiyor” diye düşündü. Her şey gerçeklikten çok ötedeydi...

Sersemlemiş halinden, bilgisayarından çıkan mekanik ses benzeri ile sıyrıldı.

“Geldik, gezegenimize hoş geldiniz.”

Sevim Türkoğlu / Sesil

(Devamı gelecek sayıda...)